

Een beter rapport

Casper komt uit school. Hij zit in groep 7 en heeft vandaag zijn rapport meegekregen. Hij geeft het document aan zijn moeder en kijkt haar verwachtingsvol aan. Zijn moeder is verbaasd. Ze voelt dat hij iets uitdrukt. Ze slaat zijn rapport open en bladert door de O-tjes, V-tjes, G-tjes en opmerkingen heen. Ze vergelijkt de beoordeling van de leerkracht met de vorige meting. Casper ziet een glimlach op haar gezicht verschijnen. “Wat goed joh. Bijna alles is vooruitgegaan,” roept moeder enthousiast.

Casper is een ‘hoogbegaafd’ kind dat zich sociaal niet gemakkelijk handhaaft. Toch heeft hij vriendjes in de klas en zou hij “nooit naar een andere school willen.” Hij geeft aan dat de leerkracht vaak dingen zegt als: "Doe beter je best," en “Als je je meer inzet kan je veel beter.” Maar vandaag is Casper trots. Zijn rapport is sterk verbeterd.

“Wat staat hier eigenlijk een 5 of een 8?” vraagt moeder. “Oh, dat is eigenlijk een 5 denk ik, maar de leerkracht is uitgeschoten,” antwoordt Casper. Zijn moeder vergelijkt de ‘uitschieter’ met andere opvallendheden. “En hier dan... en hier...” Casper begint onrustig te worden en draait zijn hoofd weg. Moeder kijkt hem aan en vraagt: “Casper, heb jij wat veranderd?” Even is hij stil en dan fluistert hij: “Anders blijft het slecht. Ik doe toch mijn best en ik doe het nooit goed.” Moeder glimlacht. “Best slim van je.”

Onder het eten en voor het naar bed gaan wordt er geen aandacht meer aan gegeven. ’s Avonds bekijken zijn vader en moeder nog eens zijn ‘aanpassingen’. Als ze het rapport van zijn jongere broer ernaast leggen, vermoeden ze het vervolg.

“Casper slaap je al?” vraagt moeder en gaat op de rand van zijn bed zitten. “Nee.” “Heb je het rapport van Jarco ook veranderd.” “Ja... ik heb het slechter gemaakt.” Moeder zwijgt en kijkt hem aan. Casper probeert zich even groot te houden en stort dan leeg: “Jarco kan altijd alles en is overal goed in en durft alles en ik kan niks en doe het nooit goed en...” Zijn emotie verstikt zijn stem. Hij huilt zo hard en onophoudelijk dat moeder ervan schrikt. Haar hart is gebroken en het rapport is een giftig document geworden.

De volgende ochtend zijn de emoties nog niet volledig geluwd. Zonder te praten rijden Casper met zijn broertje en moeder naar school. Moeder heeft met Casper afgesproken dat zij de leerkracht op de hoogte zal brengen. Zijn reactie is kort: “Ik zal een nieuwe schrijven, maar pas over twee weken, want ik heb het erg druk.” Na twee weken houdt hij zich aan de afspraak en bekrachtigt de overdracht met een waarschuwing: “Ik heb het één keer door de vingers gezien, maar wil het nooit meer meemaken.” Casper wil het er niet meer over hebben.

Marcel van Herpen